

Alt Yazı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Eylül 2018

Kısa bir alt yazı geçtim az evvel aslında içimdeki dublaja hürmeten bir de iç sesimin frekansıydı o alt yazının muhtevası: tıpkı iki gün evvel haberlerde rast geldiğim o eğitim bilimci gibi kısa bir ön söz...

Ne mi demişti ve ben neden buna takıldım?

Kısaca...

“Ezberci eğitim terk edilmeli ve öğrencilerin zihni gereksiz bilgilerden ayıklanmalı.”

Neydi bu gereksiz bilgiler, peki?

“Öncelikle imla kuralları ve dilbilgisi başlığı altında, edat ve zamir gibi gereksiz tanımlamalar.”

Kulaklarıma inanmıştım inanmasına da bunca sene ben boşuna yüklenmişim adı üzerinde gereksiz bilgiyi?

Aslında konumuz, bu değil aslında konunun ne olduğunu da irdelemeden... sahi, alt yazı geçtiğim o sahnede neler yaşıyordu?

Belki de hayatın özeti ve adına muhteva denen başlıkla-tıpkı az evvel bahsettiğim uzmanın da ön görüşü üzerine-yoksa muhteva diyerek Türkçeye ihanet mi ettim? Lakin ne zaman N.Bekiroğlu'nun yazdıklarına yolum düşse bu ve benzeri o kadar çok kelimeye rast geliyorum ki üstelik kadın edebiyat profesörü ve ben kim oluyorum da kendimi onunla mukayese ediyorum? Yoksa sayın eğitim bilimcinin dediği üzere; bu ezberci sistemin defolu ürünlerinden biri miyim de herkesi hayal kırıklığına uğratıyorum?

Konu geneli itibariyle dağılmış gözükse de şu bir gerçek ki; aklımın tüm yarım adalarından ancak bu kadar sabit bir coğrafyaya denk düşünüyorum gün sonunda hele ki hayatın uzantısında ben bindiğim trendeki hangi kompartıman değil de bir gemi kazasında mı öldüm de cennete düştüm, diye kendimi sorgularken...

Aslında cehennemde ateşinde yanarken yine kendimi cennetin tam ortasında buldum sanırım akıl mekanizmamda savsakladığım tüm alt bilinç öğeleri resmigeçit yapıyor ki gecenin artık hangi saat diliminde uyumam gerekirken ben yüksek şurayı kendimce toplamışken.

Payıma düşen ne ise... dünden başlayıp yarın başlığı altında günü de ötelerken yoksa bir zaman yolculuğuna çıkıp da akıl melekelerimin hezimetine mi uğramışken?

Gün içerisinde ne çok gel-git üstelik sakın addedilen bir yaşantının örtüsünü kaldırıp da içinde fık atan kemirgen kurtlarla benliğim delik deşik olmuşken.

Sayırsız soru yönelttim bu gün sayırsız insana.

Sayırsız insan sayırsız kere beni kaile almadı.

Tam tersini yapanlar da oldu bu sefer sorularla muhatap olan bendim ve yazma refleksim ansızın geri tepti bu sefer olan uykuma oldu ve değişen beslenme sistemim derken hizaya giren ana fikir ve cümleciklerin gazabı.

Ya yazacaktım ya yazacaktım gerçi yazdıklarımaya sınır koymadan hayatımın ihlal edilen her santimetrekaresini düşünüyorum da... Sonra atlı bir tarlaya düşüyor yolum ve atlı iş gücü tıpkı benliğimin içerik analizini yapmaya programlanmış alt bilincim elbette Freud'un öngörülerine her ne kadar itici bazen de kabullenmek adına zorlayıcı bir ifade ile yaklaşsam da ve tüm psikoloji uzmanları ki tırmandığım sarp kayalardan nasıl da düşmüştüm aşka düştüğümde psikolojiye ve kendimi analiz etmek adına tüm bölümün analizine programlanmıştım tabir-i caizse sonrası tam bir felaket.

Geçtim: bunu da geçtim ve elimi çabuk tutmalıyım.

Şimdi bakacak olursak kayıtlara: doğum tarihim de geçtim aslında kendimi bildim bileli tanıdığım tüm insanlar: sürtüştüğüm, tarafınca sevildiğim ve büyük olasılıkla nefretini kazanmış olduklarım.

İyi de ben habis bir ur değilim: olsa olsa kayıp bir ruhum ara sıra afakanların basıp kendimce cebelleştığım sonra da okları kendime fırlattığım nihayetinde yaşama sevincimin çalındığı ve pilimin tükendiği ve benim tek şarj cihazım var: umut ve sevgiyi ektiğim güncemde illa ki karaladığım üç beş satır-hadi üç beş sayfa diyelim.

Anlattıklarım aslında benim bile yeni farkına vardığım detaylar.

Çoğulcu sistemle yönetilen bir aile ve söz sahibi olan ebeveynler akabinde çocukların vazifeleri doğrultusunda tek kelime söz haklarının olmadığı. Elbette fı tarihinde daha akıllı cihazlarla tanışmadığımız bir dönem tıpkı doğduğum milenyumun gölgesinde ben yeşeren bir ağaç olmak adına mütemadiyen budandığım.

Dün çok değerli bir yorum almıştım. Maziye ve çocukluğa atıfta bulunan tıpkı bizlerin kaçış noktasında

yüz yüze geldiğimiz o saf yıllarımız gerçi an itibariyle de değişen bir şey yok hani yine kendi cephemde ve yine bana dönen bir cevap: asla değişmememi söyleyen bir diğer gönül dostum.

Zaten tüm çabam bu yönde lakin değişime endeksli de olmalı en azından kötü huylarımı törpüleyip iyiye ve güzele odaklanmışken. Peki, bu nasıl oluyor? Bilemiyorum henüz ama çözmek adına... ne kadar genel kabul görmüş bir rota, değil mi? Hele ki içinde ön görü ve ön söz de varsa ve yine kabullenilmiş değerler.

Sayılar.

İnsanlar.

Sayılarla eşleşen insanlar ya da tam tersi.

Hala kimlik numaramı ezberleyemedim lakin beynimde bin yıllık kayıtları var geçmişin dostlarının telefon numarası sürekli sinyal verirken ve hattan düşen ne çok insan yoksa çaptan düşen mi demeliydim?

Girizgâhından başlayıp sonlanmasını istemediğim bir yazı hele ki kendimi yorgun hissetmezken ne de olsa pusulam doğru yönü gösteriyor.

Sayısız düşünce ve yorum karışımı bir ses efekti var beynimin arka planında. Masaüstünde gözükmeyen ama yüzüme vuran bir ses ve görüntü sunumu. Aynaya bakmama da gerek yok hele ki yazdığım satırlar iken bana ayna tutan ve evveliyatı: gün boyu okuduğum, düşündüğüm ve değer verdiğim ne ise dönüp dolaşıp bana dokunuyor sihirli değneği inancın. Garip bir bileşim, değil mi?

Edebiyat ve maneviyat ve insan sevgisi.

Sevgiden söz açmışken... aşk addedilen karşılıksız sevgiler. Ne yani insan sadece karşı cinsi mi sever karşılıksız? Bu çok girift ve eksenini değiştiren bir o kadar insan mizacına yönelik.

Bir kuşu bile sahiplenebilir insan hatta yabani bir kuşu hem de pervasızca hem de istemsizce hem de yürek yürek.

Serçelerin minik kalbine dokunan elim.

Ya da günlerin rahmetini üzerime seren sevdalı bir yavru kedi.

Halüsinasyon görmediğimi bildiğim için severek sunuyorum bu resimleri.

Bir kediye merhaba demek bazen bir insandan size geri dönmeyen selamdan daha hoş ve daha bağıyor sizi hayata.

Ya da densiz bir komşunuz durduk yere özelinizi kurcalayan ve aklınıza gelecek gereksiz ne varsa durduk yerde bir diğerine musallat olan.

Ne çok insan tanıyıp tanımadan birbirine hoşluk yerine boşluk sunan.

Al şu boşluğu ve içini sevgisizlikle ve dedikodu ile doldur.

Yetmedi mi?

O zaman görmezden gel ve verilecek en büyük cezayı ver.

Ne mi?

Elbette tepkisizlik ya da olmayan sıfatlarla karalama ihtiyacı.

Sonunda insan öyle bir noktaya geliyor ki ve sadece kendini fazlalık görüyor dünya üzerinde ne de olsa sevgiden çıkmış yola ve ihanet etmeden Yaratıcıya ve evrene, potansiyelini kinetik enerjiye çevirip sadece evrenle hoş bir alışveriş yapmak istiyor: öznesi de yüklemi de sevgiden dem alıp ve imla kurallarını hiçe saymadan.

Evet, ben de ezberci sistemden muzdarip olduğumu kabul ediyorum ne de olsa ilgi alanım olmayan bir branşta okudum ve hayatımı çarçur ettim bu anlamda tüm kaybettiğim zamanı telafî etmek adına uğraşım üstelik maddî anlamda bir beklentim olmadan ve kendime olan didişmemde bir ön görüş getirirken bana edebiyatın içeriğinde saklı olanları pratiğe dönüştürürken.

Yorgun sözcüklerimi yıkadım bu gece ve astım ipe sonra kurumalarını bekledim. Gönül gözümdeki sıcaklığı boca ettim her birinin üzerine ve sevgiyi kondurdum ve hepsi bana gülümsedi tıpkı siz okuyanların gülümsediğini görürken.

Varsa bir hatam affola.

Sevgilerimle...